

Дълго се сърди и пухтѣ баба Марта. Какви ли поразии не направи. Но като усѣти, че днитѣ ѝ се свършватъ вече и че на вѣтъра ще отидатъ всичкитѣ ѝ лудории, изведнажъ се промѣни. Захили се оная ми ти старица, сякашъ млада девойка помилва съ нѣжна ржка изплашената земя и я стопли съ грѣйналия си погледъ. За два дни всичко се промѣни. Натрупаниятъ набързо снѣгъ се изгуби и подъ него надникна млада зелена тревица. Кокичета и кукурякъ навиха глави! Пжпкитѣ на дърветата наедрѣха. Почернѣлитѣ врабчета зачуруликаха весело и се загмуркаха въ мжтнитѣ вадѣ. Хората се размърдаха. Децата заиграха навънъ по улицитѣ и двороветѣ. Единъ день надъ селото се завъртѣха два щъркела, направиха нѣколко широки крѣга и се спуснаха право на старото си гнѣздо, щръкнало на комина на дѣдо Диковата воденичка.

Отъ гнѣздото изхвъркнаха подплашени две врабчета, но като видѣха, че това сж старитѣ имъ познайници, завъртѣха се и кацнаха отново.

— Ухъ, че ни изплашихте! Помислихме, че е нѣкой орелъ... Хайде, добре дошли, добре дошли! — зачуруликаха весели врабчетата.

— Добре заварили! — отвърнаха важно щъркелитѣ. — Не сте ли измръзнали отъ студъ?

— Не сме, не сме. Вѣрно, много, много студена бѣше тая зима и дълбокъ снѣгъ падна, ама ние се завирахме въ топлия коминъ и... нищо ни нѣма. Е, малко сме се поизчернили, ама сега ще се изжпемъ, да се поиздокараме. Шомъ вие си дойдохте, значи, нѣма вече студъ.

— Нѣма, нѣма, пролѣтъ иде вече! Ами вие пазихте ли гнѣздото ни?

— Съвсемъ, съвсемъ е запазено. Само нѣколко пржчки отнесе една страшна буря, ама вие ще си го оправите. Дребна работа е.

— А какво прави дѣдо Дико? Здравъ ли е? Върти ли се воденичката му?

— Добре е, добре е. Отиде на доле къмъ селото да навести внучката си Димка. Знаете ли, тя се е сгодила за най-личното момче въ село и скоро ще имъ бжде